

Сад

Богдан-Ігор Антонич

(Біологічний вірш у двох відмінах)

1.

Тріпонуться слова, мов бджоли на дощі,
вривається розмова, ледве розпочата,
спалахують думки й ховаються мерщій
і погляд, мов метелик, ясний і крилатий.
Кімната нам заміниться в квітчастий сад
і сплетемось, обнявшись кучерявим листям.
Вросту, мов корінь, в тебе й спалахне роса
на наших ясних снах омаєних сріблито.

2.

Нас двоє – два кошлаті й сплетені кущі
і усміх наш – метелик ніжний і крилатий.
Проколені думки, мов бджоли на дощі,
тріпочуться на гостре терня міцно вп'яті.
Пісні, мов ягоди, омають щодня
той сад, де ми ростем, обнявшись тісно листям.
Углиб, аж до коріння все отут сповня
рослинний бог кохання первісний і чистий.
15 березня 1935.